

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. KUZZ 45585/2025

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Vsetín, Odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 10. 3. 2025, č. j. MUVS 30906/2025, uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť neustanovený řidič tohoto vozidla dne 17. 9. 2024 v 08:12 hod. – v 08:14 hod. v obci V., S. 1334, stál na chodníku tam, kde to není povoleno. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání majícího znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
3. Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil s posouzením předmětného jednání jako přestupku. Namítal, že žalovaný pominul jeho argumentaci, v rámci které poukazoval na usnesení NSS ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24. Podle tohoto rozhodnutí je nutno nejprve prokázat správním orgánem, zda místo parkování je reálně používáno k chůzi. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom uvedeno, že chodci v místě parkování neprocházejí, takže žalobce tuto zřejmou skutečnost prokazovat nemusí. Argumentace žalovaného v bodě 17 napadeného rozhodnutí je dle žalobce neúplná a tendenční. Žalovaný uvedl, že chodníkem se rozumí část silnice nebo ulice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla zvýšeným obrubníkem). Žalobce však poukázal na jinou strukturu dlažby na místě parkování, odlišnou od vozovky, ale především barevně rozdílnou od části, po které procházejí chodci. Samotný obrubník v místě je speciálního charakteru, jedná se o šikmý nájezdní obrubník určený pro plynulý nájezd mezi komunikací a daným prostorem. Žalobce zdůraznil zjevné odlišení plochy pro chodce, kteří prostor, kde vozidlo bylo krátce zaparkované, vůbec nepoužívají, což konstatoval i správní orgán I. stupně. Na daném místě se stále běžně parkuje, což žalobce doložil fotodokumentací.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že zopakoval svou argumentaci v napadeném rozhodnutí.
5. V replice žalobce vyjádřil nesouhlas s vyjádřením žalovaného.
6. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak nebo pokud nejde o užití chodníku vozidlem Inspekce silniční dopravy nebo základní složky integrovaného záchranného systému nezbytné k plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností nebo vozidlem obecní policie při plnění jejich úkolů.*
8. Předmětem nyní posuzované věci je jediná právní otázka, a sice zda místo, kde bylo žalobcovo vozidlo v dotčený moment zaparkováno, je chodníkem či nikoliv.
9. Z fotografií zachycujících zaparkované vozidlo žalobce v předmětnou dobu, jež jsou součástí správního spisu, krajský soud zjistil, že vozidlo žalobce parkovalo na ploše zjevně oddělené od pozemní komunikace. Jedná se o poměrně širokou vyvýšenou plochu lemující zástavbu (bezprostředně k ní přiléhající) skládající se z dlažby a ohraničenou šikmým nájezdním obrubníkem, který se skládá z jiné dlažby (menších kostek). Dále je zřejmé, že na protějším chodníku se nachází dopravní značka IP11e umožňující stání na chodníku podélně. Z černobílých fotografií ve spisu je dále zřejmé, že plocha, na které vozidlo stálo, je barevně rozdělena na dva pruhy. Z veřejně přístupného portálu mapy.cz pak soud zjistil, že část (pruh) přiléhající k zástavbě je šedé barvy, část (pruh) přiléhající k obrubníku (rovněž šedé barvy) je růžové barvy. Na straně chodníku, kde parkovalo vozidlo žalobce, je přímo do růžového pruhu umístěno několik betonových květináčů a odpadkových košů.

Na protější straně, kde je parkování umožněno dopravní značkou se dle fotografií ve spisu žádné květináče ani odpadkové koše nenachází.

10. NSS již v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27 uvedl, že „definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Tuto skutečnost však nelze chápat jako deficit české právní úpravy. Je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž brozí na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i případy, které by svojí povahou pod tuto definici určitě spadat měly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, www.nssoud.cz). Není myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla zvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“
11. Žalobce svoji argumentaci opíral o usnesení NSS ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24 s tím, že bylo povinností správního orgánu prokázat, zda je dotčené místo skutečně užíváno chodci k chůzi, přičemž dle správního orgánu I. stupně nikoliv.
12. K tomu soud předně zdůrazňuje, že oba správní orgány shodně vyhodnotily plochu, na které vozidlo parkovalo, jako chodník, na kterém je parkování zakázáno, a své závěry řádně a dle soudu dostatečně odůvodnily. Správní orgán I. stupně tak učinil zejména na str. 3 svého rozhodnutí a žalovaný v bodech 17 – 19 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud na tyto pasáže pro úplnost odkazuje. Správní orgán I. stupně pak neučinil závěr, že plochu, na které vozidlo parkovalo, chodci neužívají, nýbrž toliko uvedl, že chodci neprocházejí mezi květináči. Stále však dle jeho názoru parkování vozidla v této ploše může bránit pohybu chodců a ztížit nebo znemožnit bezpečné použití chodníku. Interpretace této pasáže rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobcem je tak nesprávná.
13. V uvedeném usnesení pak NSS skutečně potvrdil závěr, že správní orgány musí prokázat povahu plochy, na níž vozidlo parkovalo, přičemž v tam posuzované věci k tomu nepostačovaly fotografie ani vyjádření správce komunikací. V tam posuzované věci však dle názoru krajského soudu skutková situace nebyla jasná, jelikož fotografie byly nekvalitní a nebylo možno z nich určit, jak dotčená plocha vypadala, a vyjádření správce komunikací bylo nekonkrétní. Nyní posuzovaný případ je však co do zachyceného skutkového stavu zcela jednoznačný, neboť fotografie založené ve spise jsou dostatečně kvalitní a umožňují bez problémů ověřit situaci na místě a detailně zhodnotit dotčenou plochu. Se závěrem NSS o povinnosti správních orgánů prokázat povahu dotčené plochy se krajský soud bezezbytku ztotožňuje, avšak na rozdíl od žalobce má za to, že této povinnosti správní orgány v nyní projednávané věci dostaly. Žalovaný se přitom žalobcem odkazovanou judikaturou zabýval a přiléhavým způsobem se s ní vypořádal v bodě 19 napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že na jeho argumentaci nereagoval, tak není pravdivé.
14. V nyní projednávaném případě nebyla správními orgány situace podložena jakýmkoliv rozhodnutím silničního správního úřadu, z nějž by plynulo, že předmětné místo je

chodníkem, či jiným obdobným podkladem, což nicméně samo o sobě nevylučuje, aby správní orgány prokázaly existenci chodníku v daném místě jinak. V takovém případě bylo třeba obrátit pozornost ke zjištění skutečné situace v řešeném místě, a sice ke stavebně technickému stavu sporné plochy, její návaznosti na okolní plochy a prvky, existenci či neexistenci dopravního značení apod., což oba správní orgány ve výše uvedených pasážích svých rozhodnutí učinily.

15. Důraz je přitom potřeba klást zejména na to, jak se situace v místě jevila průměrnému účastníkovi silničního provozu. V takovém účastníkovi dle názoru soudu vyvolává předmětná plocha dojem chodníku. Sám žalobce připustil, že dotčená plocha je od zbytku komunikace oddělena obrubníkem, byť zešíkmeným. Stěžejní pro oddělení plochy chodníku od pro vozidla průjezdného zbytku komunikace je na první pohled patrné použití zcela jiného materiálu pro chodník a zbytek komunikace. Pro průjezdnou plochu je v místě použit hladký asfalt, zatímco chodník je za nízkým kostkovaným obrubníkem vydlážděn dlažbou. Tato skutečnost přitom odděluje obě plochy natolik, aby byl na první pohled patrný odlišný účel obou ploch, přičemž pakliže je hladká plocha zjevně určena pro průjezd vozidel, je dlažďená plocha při kraji komunikace logicky určena chodcům.
16. Přestože právě zešíkmený obrubník a dva rozdílně barevné pruhy plochy mohou v první chvíli vést k určitým pochybnostem, zda růžový pruh blíže komunikaci není snad určen jako parkovací pruh pro vozidla, není tomu dle názoru soudu tak. Krajský soud souhlasí se správními orgány, že stěžejní je existence dopravní značky IP11e na protější straně chodníku. Jedná se o značku „Parkoviště (stání na chodníku podélné)“, která označuje místo, kde je dovoleno podélně parkovat na chodníku. Protější chodník je dle fotografií ve spise přitom zcela stejného stavebně technického stavu a uspořádání jako chodník na straně, kde parkoval žalobce. Tato skutečnost dle soudu vede k jedinému možnému závěru, a sice že vydlážděná plocha oddělující komunikaci od přiléhle zástavby je po obou stranách ulice chodníkem, na kterém je dovoleno parkovat pouze v úsecích, kde je tak učiněno uvedenou dopravní značkou. Skutečnost, že žalobce parkoval v úseku, kde žádná taková dopravní značka nebyla, a kde to tudíž dopravní značkou nebylo povoleno, je mezi stranami nesporná. Další neméně podstatnou skutečností vedoucí k závěru o povaze chodníku je existence umístění betonových květináčů a odpadkových košů do růžově vydlážděného pruhu dotčené plochy na straně ulice, kde absentuje uvedená dopravní značka povolující parkování na chodníku. Krajskému soudu uniká jakýkoliv myslitelný důvod, proč by do plochy určené pro parkování vozidel byly instalovány tak zjevné a rozměrově výrazné překážky jako betonové květináče a odpadkové koše. Skutečnost, že na druhé straně ulice, kde je parkování na chodníku povoleno dopravní značkou, se žádné květináče ani odpadkové koše v této ploše nenachází, tento závěr rovněž potvrzuje.
17. Vzhledem k výše uvedenému má krajský soud za to, že závěr správních orgánů o tom, že je sporná plocha chodníkem, je zcela jednoznačný a přesvědčivý. V nyní posuzovaném případě pak pro takový závěr postačí pouhé zhlédnutí situace na fotografiích (shodně srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2020, č. j. 7 As 123/2019-35), protože soud v postupu správních orgánů neshledal žádnou nezákonnost. Sám má vzhledem k výše popsaným skutečnostem za to, že se jednoznačně jedná o chodník. Skutečnost, že i nadále v této ploše parkují jiná vozidla, přitom na uvedeném závěru ničeho nemění, proto krajský soud nepřistoupil k provedení žalobcem doložených fotografií k důkazu.
18. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodne.

Olomouc 18. listopadu 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně